

סג באר הגולה

החלבות ראש השנה כיפן תקפח

שערית תשובה

במתקング מלבני שערבי אומץ בופיעו בקדושים של לברון וכאן אף קהילה כנשאה
ובשללה בברית הנורווגית נבדך עיר גאנריהן:

באור הלכה

אומרים פ' לא במשמעותם מושג קולות, בין ותני קלי משפטני גבי שעורך; וכשהו שמען כל נא' פון מה' הקטע אחד אין אפקט, ולא קפקט, ורק ישמע حقעה מלנץ והקעה מלאריך ותנווע באמצע וכאן שמען. וכן הוא הרים לזרין שתיקען פשׂר'ה ותשי'ת ותער'ת, אם שמען אוון גשל'ה גנ'אך טכל אמד פקע אדר, פ'יאזא קל כפיקיעות בשפטו רבת-אחת. (כג) ויש אומרים דאפלו ב' בשופר אין פרי קלי משפטני

שיעור הצורה

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְבָות רַאשׁ הַשְׁנִיה סִימֵן תְּקַפָּה

כיאוריס ומוספים

בגין שחויטה, בין מניה 'חויבית' כגון סוכה ולולב, שמטה 'קיומית' מותר לקיים במקומות המתווגים, ואילו מניה 'חויבית' הויאל והיא באה לרשות [cmbואר בריטב"א סוכה לא, א] אסורה. וראה דרך אמרה (פיש מוהל) מעשר ציה"ל ס"ק נא, וביד מוהל מעשר שני הג' בבה"ל ר'יה והפודח).

ומי שנודמן לו עני במקומות מטווגים, כתוב הנרשי אויירברך (שם) שאינו צריך לבקש ממנו שייעבור עמו למקום שיאו טווגן, אלא יתן לו במקומות המטווגים ואף יכוון לשם מצווה, וראה בחותן שני (ראש השנה עט' פ-פ').

ובעיקר הנדרן אם מותר לעשות מצווה במקומות מטווגים כבר דנו الآחרנים, ובשותת הלכות קטנות (ח"ב סי' ג) הביא ראייה ממנה שכחוב הרמייא (יוז' כי יט סי' א) שמי ששותת בבית המטווגים ('שהוא מקום מטווג') יברך ברחוק ד' אמות קדם שיכנס לשם, ומבוואר שאחת השחיטה עצמה יכול לעשות בבית המטווגים, אף על פי שהיא מצוה ונראה עקר הדעת אויה סי' האות טו, ודרכן אמרה שעט' (שם). ראייה נוספת בביה"ל שבין ערך עז (ס"י יה' אות ל) מדברי הגמי (קידושין לב), שאין קמים בפניו הרבה בבית הכסא משום שאין זו קימה של הדודו, ומשמע שלולו זה היה מצוה לךם ולקיים מצות בכור רבו בבית הכסא. עוד הביאו ראייה מכאן בשונה (דמאי פ"א מ"ד) ראה שווית תורה לשמה (ס"י קלב) דרך אמרה (שם ושם) וחותן שני (שם).

[משנ"ב ס"ק ט]
ומכל קיום הקבוצה לא הקפיד⁽³⁾.

(3) ומבוואר שתיקיוטה שאינן ראיות איןן מתחשבות בהפסק בינה הברכה לתחילה התקייטה, אולם, מי שברך על קריית מיללה וקרא 'למפורע', כלונגר שהתחילה לקרוא שלא מראש המגילה, כתוב בביה"ל ל�מן (ס"י תרצ' סי' ד"ה הקוריא) שהרי וזה הפסק, וציריך לחזור ולברך בשחוור וקראו בראו, אפילו אם התהוויל לקרוא תרפק אחר שהפסיק את קריית הלמפורע. וטעם הרבר שקריאה למפורע ניחשבת הפסק, ואילו קיימות שאין ראיות איןן מתחשבות הפסק, ביאר הגהה'פ' שיעיבורג (קובץ המומידים ראש השנה עט' תחס' שקריאה למפורע כשלעצמה זויא מעשה קרייה ראי, אלא שנעשה שלא כסדר הראי, ולפייך וזה מוחשב בהפסק), אבל תקיעות שאין ראיות כלל, אין מוחשבות בהפסק. ובענין מה שכתוב המשנ"ב לעיל (ס"י תפט' ס"ק ל) לגבי ספרית העمر, שאם טעה בספריה ונזכר יתכן כדי דברו יספרור בראיי בלי' ברכה, שהספריה שאינה בראי אינה מוחשבת הפסק.

[משנ"ב ס"ק יא]
שהוא מצוה הקבאה לומן, ותקיבא להוין.

(4) ולגביו שמייעת קריית המגילה מכמה אנשים שקוראים יהדי, כתוב ל�מן (ס"י תרצ' סי' ד) שיתורי קלי' משותמי' משום חביבות הנט, ולא כתוב שהחביבות היא משום שהיא נבאה לומן.

[שבה"צ ס"ק י]
בחד ימיא ר' מליא⁽⁴⁾.

(5) ולפייך, אף שיש סוברים שגם שחה מחייב אונס איינו ערך לחזור ולת��וע, ולכאותה היה צריך להקל כמתום ביום השני שהחיזב לת��וע בו איט אל מרוכבן, וכפנק דרבנן לקלול, מים יש להחמיר ביום השני כבאים הראשון, וכך זה כתוב במשנ"ב ל�מן (ס"י תפט' ס"ק ו) לנבי הדין שוטומטום לא מוחזיא פומטום אחר ממשום שספק שם השומו הוא זכר והתוקע דוא נבקה, שדין זה הוא גם ביום השני, שאף שהחיזב לת��ע ביום השני איינו אלא מדרובנן, מים נהגים בו את כל החומרות של היום הראשון. אולם לבני מי שמסופק אם תקע, כתוב במשנ"ב לעיל (ס"י תפטה סי' ה) שוש הבדל בין היום הראשון ליום השני, שביום השני ציריך לחזור ולתkekע משום שספק דווריתא לחומרא, וביום השני אין ציריך לחזור ולתkekע שהרי ספק דרבנן לקלול.

[משנ"ב ס"ק ז]
מכל קיום הברי כןן ליצאת⁽⁵⁾.

(6) מבוואר בלשונו שאם לא ביוון לצאת אין זה נהسب הפסק, אולם החושיע ל�מן (ס"י תרצ' סי' ח) כתוב שהחיזב בין החקיעות תקיעת שאינה ראויית, אפילו אם תקע מעתעך ולא ביוון לצאת בה ידי חובה הרוי והפסק, ומבוואר בביה"ל שם (ד"ה כמתעסך) שלווא דוקא תוקע, אלא אף שומע תקיעת שאינה ראוייה ואינו מתחווון לצאת הרוי והפסק, אכן, במשנ"ב שם (ס"ק לג) כתוב שהגמריא (שם ס"ק י) צידד שעם תקע מעתעך אין זה הפסק, ובמשנ"ב כאן סתום בדעתו, אולם בביה"ל שם כתוב לחוש לזרעת השורע.

[ביה"ל ד"ה שמע]

זה גופה גמ'ין פש'יב בד'כ'ריה'ונה⁽⁶⁾ וכו', וב'ל-שפן פש'אה עצמה⁽⁷⁾.

(7) החזקה הגреш'ז אידערבר (הליכות שלמה תפלת פ' ב דבר הלמה אותן לו) דברי היביה"ל, שכן די שיובן שעושה לשם מצווה קדום שמתהיל את המצוות, או בתחלת עשייתה, ואין ציריך לכון בכל הזמן שמקיים את המצוות, וכי שכתוב במשנ"ב לעיל (ס"י ס'ק ז) ובשבה"צ ל�מן (ס"י תרצ' סי' לט).

(8) מבוואר שצדיך להלבנה שאסוד לקיום מצוה במקומות מטווגים, אך לא ביאר לפי זה היאר לובשים ציצית במקומות שאינו נקי או בשגופו איינו נקי, וכותב הגרש'ז אידערבר (הליכות שלמה שם) שמה שכתוב היביה"ל שלא ליקים מצוה במקומות מטווגים היבינו דוקא במצבה שאין הפסד אם יקיים אותה לאחר זמן, אבל בנסיבות יציבות של רגע ורגע שלboveה מקייב מצווה, יש לו לקיומה מיר במקומות המטווגים, שאם ימתוין עד שיעבור למקומות אחר הרוי הפסק מלקיים עד אותו זמן, וכן בנסיבות מזויה של רגע ורגע שהיא מונחת על פתחו הרוי הוא מוקים מצווה, אין לדוחות מלקבועה כשהחמורים מעוקב.

וזהדרבי תשובה (ס"י יט סי' בא) צידד לחלק בין מצוה 'קיומית'

וזה ארך פשיטה אחרת. *תקיעה אחת מוציאה את (ב) (יב) שניהם: ה יומת של ראש השנה שחול להיות (ב) בשבט (יב) אין תוקען בשופר: הגה (יד) ואסור לטלטלו אם לא (טו) לנץ (ז) גבשו ונקומו (ז) והגיא סוף בכח מרלקון:

תקפט מי הם קראויים לתקיעת שופר, וכו' ט' סעיפים:

א' אכל (א) שאינו מחייב בקביר אוינו מוציא אחרים ידי חובכים: ב' ביהרש שופת (ב) ובמוץ
פטורים. (תורהש אפללו מדריך ואינו שומע אינו מוציא). (ג) דמיון דאיינו שומע לאו בר חייבא
הוא: הגה (ד) אכל (ה) שומע ואינו קברר מוציא אחרים ידי חובכים (כ"ז: ג' יאשח בטורה). משום דתני ממצית
עשה שהמן גורמא: ד' אנדורייניס (ה) מוציא את מינו. טmetomos (ו) אפללוอาท (ז) מינו אינו מוציא:
ה' ימי פשעינו עבד וסצין בnidhorin אינו מוציא (ז) אכללו עצמן. ואידך שיתקע לו בnidhoron להוציאו:
ו' [*] אונדערל-פי שגענים פטורות (ח) יכולות לתקע. (ט) יוכן אטור שאצא בבר יכול לתקע להוציאו.

וְכֹר כַּפְרָאָמֵד רַלְעַזְבָּן כְּהֶה קָרִים מִזְנָה וְפָרוֹדוֹן נְבִי יְשׁוּעָה הַמֶּלֶךְ בָּרוּךְ הוּא וְאָמֵן

באר היטב

(ט) שומען. אפל לא בקהלת כל עוד לא מוקע, בית. והרש שושוע עלי פלט נזנץ חצירות חיב בשופר, הילקיט סמיה: (ט) מינו. קשא טקסטום וה נקבה וזה ודר אפל אנדראיניס אשון מלם פיש לקס זורתה גאנטמי, כהה קנטקעס בהקלות איזהו וcie וביא קסילן

מלשנה ברורה

ברן ל'צאת בשמיטם, ולא יונא אל' באחת מכם, וראוי להזכיר סכירה זו. וכן נאריך רעה זו בקבואר הילכה: ד' (יב) שגיים. דנוקא כל סקיטה נולב להשפטה לה' והינה, אבל לסיק סדר אקומה עכיה ק' מה' חכמ' לה', וכן נזקע סקיטה ארבה שיש בה השעור לשתי פקיעות, ואחד התבען ל'צאת מראותה עד חכיה והשני מה'ציה עד סופה, לא מהני ולא מרי, ולא מספקין לה' לחצאיין. וכן נעל סיון תקפו במלואה ברוחה סערירקן: ד' ח' (יב) אין תוקען בשופרין¹⁶. ג'ונה ש'פא (ס) יתנו ביר' לילך אשל'קן למד' וועכיב'ו ארבע אמת'ו¹⁷ (בנשות-הרביבים): ט' (יד) אסורה לטטלטל. הדוא כל' (כט) שאל'קח'ו לאפור¹⁸: ט' (טו) לערך גופו. שדרו'ה לשאב בו מים וב' נאי גאנז¹⁹: ס' (ס) ודרקא בשעת מקר, דבון דאמון זוקען לא הצעה למזרון, כי שאן בזומט'וב, אף שנדב ברוחה מה שפנוי וויא כל סקיטה וכ'ו, הוא מדרבי טשר'ן, ובן ביש'ר'ן כל' אפר שענור פרק'ת ומשמע כל'ושוישן דרכ'ה המש' קאי לדעה אשנזה שם בסימן תקינה, אבל לדעה שנייה דלא בענין כל' תקינה יוצאי נודה. ולמה'ת רגעון, מישון המש' משגע צדעתו, רב'ה שעריך'ן לתפקיד מתקינה? ש'גיים גראט' טפי, ומכו דראט' ש'ס פושא לאענין חד בברא, דאפעו אם נאפר דדי' בחולח מתקינה או בסתופה לבנה, נפל מקום'ה כי' דאריך'ה לה'פ'ק'ה לש'נים גראט' טפי, כי' גמי' בענונג'ו בר'ה גבר'י ריכ' דאריך'ה לה'פ'ק'ה לעש'נים לא טנט'ו²⁰. און בספר נדר' שלום החל על ספ'ץ' ועט'ו דאפעל' לדעה ואשענ'ה שם זיא'ה בנה, עד' פאן לא פלי' כוכ'ן ספ'ן דעיל' אפ' לא' האיכ' וועת'ה לא' הו' בחיב', אבל לא כל' ביר'ק'א לכל' צילנא אבא, גאנ' זה ענן לא'פ'ק'ה קיפ'ק'יא, של'א טפער אל'א צ'דר' גראטה שאבנה עולגה לו לא'פ'ק'ה פינ' שא'ת'ה'ב' צ'ק'לו'ת מספקים, ע' שט' ועריך' עין:

א (א) שָׂעִירְנָיו מִקְרָבֶן בַּדְבָּרוֹ. הַנּוּ שָׁנִינוּ מִקְרָבֶן בְּעֵצֶם, וּמִדְלָפָה. אֲכָל אֶם הָא מִקְרָבֶן אֶלָּא שָׂעִירְנָיו בְּמִמְצָאָה, (ה) יָכֹל הַחֹזֵיאָה וְאֶפְלוּ לְבָרֶךְ (בְּשִׁבְטִיל קְבָרוֹ); ב (ב) חַקְעָמִים. אֲכָל אֶם הָא מִקְרָבֶן יָגַע. כֵּל זָמָן שָׁלָא דְּעַמְעַן שְׁהָבָא שְׁמִי שְׁעוֹרָה (ג) אַיְנוּ יָכֹל לְתַקְעַל הַחֹזֵיאָה אֶלָּא שְׁמִי שְׁעוֹרָה (ד) אֲכָל שְׁמַעַן וְעַמְעַן מַרְכָּבֶר וְכֵרָה. (ה) לְהַזְּעִיא אֶלָּא שְׁמִי שְׁעוֹרָה וְכֵרָה. שְׁהָר אַנְוּ אַגְּבָרְכִּין זְמַעַן לְשִׁמְעַן קָל שְׁוֹפָרִים; (ו) אֲכָל שְׁמַעַן וְעַמְעַן מַרְכָּבֶר וְכֵרָה.

(א) דְּבָרְכוֹן דְּצִוְּנוֹ שְׁוֹמְעַן עַל-לְיִרְאָה כְּמַן חִזְוֹרָה, (ב) חַמְבָּבָה כְּמַן מְזֻחָּה; (ג) מְזֻחָּה כְּמַן אַתְּ מִינְךָ. דְּכָל אַגְּרְדוֹנִינָּס שְׁוֹרִין, שְׁלַשׁ לְעַמְעַן בְּכָרָות וּנְקָבּוֹת, וְאֵם הוּא בְּכָלְלָה בְּכָרָה, אֲכָל אַיְנוּ יָכֹל הַחֹזֵיאָה אֶת שְׁאַיְנוּ מִינְךָ, דְּשָׁפָא הוּא בְּכָלְלָה בְּקָבָה; (ד) אֲכָל אֶת מִינְךָ וְכֵרָה. דְּשָׁפָא אֶם יְקָרָע וְיִפְצַא שְׁפָטָמָtos וְהַקְּבָה וְחִבָּרָה וְכֵרָה, וְאַף בְּיָום שְׁנִי שְׁחוֹא דְּרַבְּגָן נְקַטְּמָן גְּלֵל חִמָּה יְמִינָה וְאַשְׁוֹן, וּמִימָּה, אָף בְּיָום זֶבֶר מִפְּקָטִים, חִזְוָר וְתוֹקֵץ לְלָא בְּרָכה זְפִמְעָן. קְמָטוֹס וְאַמְּרוֹגָנוֹת, אָף דְּסַבְּנִין לְחַקְעַמְלָקָה קְמוּקָה לְאַיְרְכָבוֹן, דְּבָרָה הַוָּא דְּרַבְּגָן וְפְקָדָא לְגַלְאָה [וְקַלְעַלְלָבְּשִׁיטָן יִשְׁעָרְבָּה]: (ה) אֲכָל עַצְמָנוּ.

(ד) דְּלָא אֲפִי צְדָעָה תְּבָרָה שְׁבָר (ז) וּמְזֻחָּה צְדָעָה שְׁבָר (ח) וְכָלְוָתָה לְתַקְעַלְלָה. וְלֹא אַמְרָנָן דְּבָרְכוֹן דְּצִוְּנוֹת יְשִׁיחָלָל יוֹם טוֹב בְּתַקְעַמְעָן;

(ט) דְּקַיְמָא לֹן בְּדָוָל נְמַצָּה וַיְוָשָׁה מִפְּרָי שְׁאַיְנוּ מִצְּנָה וְעַשְ׈יהָ, אַלְמָא דְּמִי שְׁאַיְנוּ מִצְּנָה וְעַשְ׈יהָ נְמַפְּשָׁר יְשָׁלָה. וְהַוָּא דְּרַרְין (ו) אַפְּנָן גְּלָן כְּלָל הַכְּבָדָה בְּרִי שְׁתַּמְפָה, וְכָנְאַיְתָא לְקַפְּן בְּסִימָן תְּקַצְּוּ בְּהַעַדְעָה: (ט) וְכֵן אַחֲר שְׂיִצְאָה כְּבָר. רַוְּחָה לְוָרָם, אָף שְׂיִצְאָה, וְלֹא אַמְרָנָן לְתַקְעַלְלָה אַפְּרָה כְּבָרְכוֹן שְׁהָיָה עַצְמָמוֹ אַזְרִיךְ עַפְהָה לְתַקְעַלְלָה, תַּוְעַבְרָ מִשְׁמָן שְׁבָוח פְּשַׁתְּקוּעָ בְּשִׁכְלִין, דְּמַלְלָקָם קָאַח מִצְּחָה יְשָׁלָן בְּתַקְעַמְעָן, פְּנַיְלָה:

שער הצעיר

(ב) גנאי-ארכטום ש"א: (ג) אקל לצד מקומו אחר [האר עמן-ישנים ומשנים]; (ה) גדרlein בפין תקופה;